

de vide, at de kunne dukke sig, naar de blot have een Ting, og det er de fornødne Penge til at betale med. Derfor vil jeg sige, skønt jeg ingenlunde ønsker her at moralisere over det foreliggende Spørgsmaal, at det forekommer mig, at man meget vel ogsaa i Moralens Navn kan fremdrage det som en fuldkommen rigtig Ting, hvilket jo ogsaa er fremdraget af andre ærede Medlemmer her i Salen, at man maa have Lov til at vide, hvem der er Barnets Fader, og eventuelt ogsaa kunne forlange, at dette Barn kommer til at bære sin Faders Navn.

I øvrigt skal jeg blot sige, at jeg glæder mig i høj Grad over den Behandling, dette Lovforslag har faaet her i Tinget, fordi den taler for, at det dog vistnok vil blive Resultatet, at vi faa en Lov, der hjælper en Klasse ulykkelige Børn eller ofte i alt Fald vil hjælpe en Klasse ulykkelige Børn, som Samfundet ikke alene kun har skænket en ringe moralsk Hensyntagen, men endogsaa ofte har stillet under ret vanskelige Vilkaar, der ere af den Art, at man maa beklage det, fordi Samfundet gør sig medansvarligt i den ilde Behandling ikke mindst af Plejebørn. Det er blevet fremdraget her, at Tilsynet med Plejebørn ikke altid er, som det burde være. Man ser ofte, hvorledes en Familie tilbyder at tage et Barn for en bestemt Sum en Gang for alle. Man har ikke Lov til at forudsætte, at disse Mennesker ikke nære stor Kærlighed til Børn, selv om man maaske vil sige, at de have Brug for nogle faa Hundrede Kroner, og derfor forbinde Hensynet til Gevinsten med den Glæde, de ville have af Barnet. Men det er sikkert nok, at hvor der er Tale om at antage et Barn for Penge, har man aldrig tilstrækkelig Garanti for, at dette Barn kommer til Folk, der ville beskæftige sig med det med fuld Kærlighed og Interesse. Hvor der findes gode Plejehjem, der ville modtage Børnene for en bestemt maanedlig Betaling, er der mere Udsigt til, at Børnene ville faa den nødvendige Pleje, og at der tages det nødvendige Hensyn til dem.

Jeg kan ikke undlade at stille mig paa min Partifælles (L. Rasmussens) Standpunkt, naar han talte om det rigtige i, at man ogsaa havde større Hjem, hvor Børnene kunde opdrages, ikke fordi jeg tror, at dette er et Universal middel, at man kaserer Børnene, eller fordi jeg vil opstille en bestemt Doktrin; men saa længe vi leve under de nuværende Sam-

fundsforhold med dets Pengejageri, med denne Trang, der er til Stede hos fattige Mennesker til at skaffe sig en Biindtægt, vil det til Tider kunne vise sig ret nødvendigt og heldigt, at man har Steder, hvor en fattig Kvinde kan henvende sig og faa sit Barn anbragt under tilstrækkelig kyndig Ledelse og under en Ledelse, der ogsaa nærer tilstrækkelig Kærlighed til disse Børn. Vi kunne her i København pege paa saadanne Hjem, hvor man fra alle Sider vil indrømme, at der har været vist en saadan Kærlighed, en mangfoldig, stor og rig Kærlighed, der har bidraget til at faa gode Mennesker ud af dem; jeg kan nævne Børnehjemmet ude paa Vodroffvej, hvor dette Forhold f. Eks. er til Stede. Man skal altsaa ikke uden videre bryde Staven over Børnehjemmene og Opbeholdshjemmene, idet man dog ogsaa paa den anden Side skal være forsigtig, naar man bedømmer Socialdemokratiets Forslag om at tage mere Hensyn til Slægtens Opdragelse. Det er ingenlunde vor Mening, blot at tage Børnene fra Forældrene og kaserne dem; Meningen er egentlig kun at sikre Børnene en saadan Opdragelse, at de selv og Samfundet kunne være tjente dermed; men kan man finde gode Plejehjem, saa længe vi nu ere inde paa denne Kurs, og de ere satte under tilstrækkeligt skarpt Tilsyn, saa vil jeg heller ikke finde, at man har Grund til at beklage sig over, at Børnene anbringes saadanne Steder, naar Tilsynet kan blive saa godt, at man har Garanti for, at Opdragelsen bliver saaledes, som den bør.

Kort og godt, jeg synes ikke, jeg kan undlade at hævde, at Behandlingen af denne Sag her i Tinget har været af en saadan Art, at vi virkelig have Udsigt til at opnaa maaske i indværende Samling — heldigst vilde det jo være, som den højtærede Justitsminister antydede —, at faa en Lov, der hjælper mange smaa Proletarer i vort Samfund, som ellers gaa til Grunde. Samfundet burde have Øje og Hjerte for dem, men nu gaa de til Grunde, uden at en eneste Haand rækkes ud imod dem. Kun een Haand kan gøre det, og det er Samfundet selv, gennem Lovgivningen. Jeg haaber derfor, at Lovgivningen maa faa Held med dette Stykke Arbejde.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen for i Dag.

Næste Møde holdes paa Fredag den 30. November, Kl. 1, med Dagsorden: